

VII

Trên biển mệnh mỏng

Từ phía chỉ thấy màu trắng. Màu trắng rợn người của vải liệm xác chết. Trục thẳng được sơn trắng, hầu hết dụng cụ, máy móc bên trong cũng được sơn trắng nên quang cảnh càng làm rợn người hơn, bất giác Văn Bình liên tưởng đến tòa nhà thấp, nhỏ, trắng xóa ở cuối bệnh viện, tường trắng xóa, những xác chết nằm thành hàng dài sóng sượt trên kềm trắng xóa, phủ vải trắng xóa đến mặt, chờ thân nhân đến nhận.

Không khí trong nhà xác thường được điều hòa. Hòa lẫn với hơi người chết, không khí này luôn luôn lạnh ngắt. Không khí trong phi cơ trực thăng đang bay là là trên vùng biên giới Equator cũng lạnh ngắt không kém không khí trong nhà

xác mặc dầu phía đông đã ửng hồng, mặt trời đi vắng nhiều ngày đã hân hoan trở lại với vùng rừng núi bị trận động đất kinh khủng tàn phá.

Cả hai gã phi công đều trạc tuổi bằng nhau. Nét mặt và thân hình họ còn khá trẻ, song căn cứ vào những nếp răn li ti ở mép và đuôi mắt Văn Bình đoán biết họ phải xấp xỉ tứ tuần. Và lại, người trên ba mươi khó thể có lối dăm già dặn như chàng được chàng kiến tận mắt hồi nãy. Tuy cả hai có nước da trắng đỏ của người Mỹ, và nói giọng mũi quen thuộc của người Mỹ miền nam Văn Bình vẫn chưa tin họ là người Mỹ chính cống. Một gã ngồi ngay ngắn trong ca-bin, chăm chú điều khiển phi cơ, gã thứ hai ở lại phía sau, lẳng xăng bùng cà-phê nóng mọi người uống.

Hắn vỗ vai Văn Bình, giọng thân mật :

— Đừng giận nhé, anh bạn !

Nói đoạn, hắn cười hà hà, Vichky top một ngụm cà-phê đặc, khỏi bốc nghi ngút rồi giải thích:

— Tôi quên chưa nói rõ, anh tha lỗi giùm cho. Tuy đây là máy bay nhà, chúng ta là người nhà nhưng theo chỉ thị đặc biệt của Trung Ương mà hai phi công triệt để tuân hành, họ phải lục soát trước khi trực thăng cất cánh. Vì trên nguyên tắc họ chỉ chở một mình tôi, họ chưa biết anh là ai, họ càng

có lý do đề nghi ngờ hai cô Rita và Côcô nữa.

Văn Bình hỏi Vichky :

— Tại sao anh lại giơ tay cho họ khám ?

Vichky lấy ngón tay quẹt giọt cà-phê đọng trên mép :

— Vì tôi không muốn rành rang mất thời giờ, Phe địch có thể thọc gậy bánh xe bất cứ lúc nào.

— Anh tin là địch sẽ ra mặt ?

— Như tôi đã nói với anh, trong số những người cùng đi với chúng ta, tôi chỉ có thể tin anh mà thôi. Cho đến khi nào có bằng chứng tôi mới thay đổi thái độ.

Gã phi công nằm trên sàn phi cơ, dựa lưng vào đồng áo bơm hơi cứu cấp, phi phèo điệu xi-gà to bằng ngón chân cái. Dường như hắn không quan tâm đến ai. Rita vẫn còn mệt, nhưng so sánh với lúc còn ở làng Dưa năng có vẻ tỉnh táo hơn. Hai mắt nàng nhìn bằng khuông vào khoảng không trắng xóa. Nàng không thay đổi thế ngồi, cũng không thay đổi lối nhìn, tâm hồn nàng như lạc lũng đầu đầu. Côcô cũng ngồi im như pho tượng, mắt đỏ hoe, mỗi khi Văn Bình nhìn nàng, nàng đều tìm cơ né tránh như thể nàng sợ luồng nhìn tuyến xuyên phá của chàng sẽ bắt nàng òa khóc hoặc bộc bạch nỗi niềm đau đớn.

Buru bị ăn đòn liên tiếp nên lần này thấy mệt thật sự. Hắn ngồi bệt, mặt gục vào khoảng giữa hai đầu gối. Có lẽ hắn đã ngủ say. Hắn ngủ say mà hơn, nếu không hẳn còn có thể lãnh thêm nhiều quả thối sơn nữa.

Trục thẳng chỉ bay là là mặt đất một quãng ngắn rồi gia tăng độ cao. Căn cứ vào chân trời ửng hồng sau lưng, Văn Bình biết là phi cơ đang bay ra bờ biển. Chàng hỏi Víchky :

— Mình về Quitô ?

Víchky gạt đầu :

— Phải.

— Sắp đến chưa ?

— Khoảng một giờ nữa.

Víchky lim dim ngủ. Văn Bình có cảm tưởng hẳn không muốn nói chuyện với chàng. Chàng bèn nhân nba thả khói thuốc lá thành vòng tròn

Đột nhiên, chàng bắt gặp dưới mắt nhìn trộm của gã phi công đang hút xì gà. Cả hai tên phi công đều to con, song tên này to con hơn, hẳn lại có đôi lông mày rậm như con sâu róm nằm vắt vẻo trên mắt. Mắt hẳn cũng sâu hơn, và sáng hơn, và nhất là trong tia sáng có chất hung hãn và thâm độc. Không phải hẳn mới bắt đầu nhìn trộm, từ khi nằm dài, vạt chân chữ ngũ đốt diều xì gà, chốc

chốc hẳn lại liếc chàng. Thấy chàng lồm cồm đứng lên, hẳn giơ tay ngang lối, giọng thán mật giọng gạo :

— Anh cần gì ? Tôi có thể giúp anh được không ?

Chàng đáp :

— Không. Tôi cần gặp anh bạn đang ngồi lái.

— Thời tiết mỗi lúc một xấu, bạn tôi phải tìm hướng bằng dụng cụ điện tử phức tạp, nên để yên cho anh ta làm việc.

Văn Bình không lạ gì kỹ thuật lái phi cơ trong đêm tối và sa mù. Lái phản lực cơ nhanh như tên bắn chàng còn coi như trò chơi hưởng hồ lái trục thẳng. Dụng cụ điện tử phức tạp thật đấy, nhưng không phức tạp đến nỗi hoa tiêu phải tập trung tư tưởng. Máy đã điều khiển hộ người tắt công việc của người được giảm thiểu.

Víchky cũng đứng dậy, vẻ mặt lo lắng :

— Anh muốn nói chuyện gì với phi công trưởng ?

Văn Bình đáp thủng :

— Tôi có cảm tưởng là phi cơ bay lạc đường.

Gã phi công trợn mắt :

— Ai bảo với anh là chúng tôi bay lạc đường ?

— Thủ đô Quitô ở phía nam song trục thẳng lại bay về phía tây, nghĩa là ra biển.

— Anh nói đúng, chúng ta đang bay về phía tây, nhưng không ra biển, chỉ đến gặp bờ biển thì quay lộn lại. Vì lẽ thủ đô Quitô nằm lọt trong trung tâm điểm của một trận bão. Hết động đất đến hỏa diệm sơn phun lửa, hết phun lửa đến bão lớn. Trung ương đã uống thuốc liều khi cử chúng tôi lái trực thăng đến rước các anh. Anh đừng quên chúng tôi có thể hy sinh tính mạng cho anh được sống. Trực thăng cũng có thể đâm vào núi hoặc rớt xuống biển. Và cũng có thể đâm nhằm phi cơ nặng hay ngược chiều. Nếu anh biết lái phi cơ anh sẽ hiểu rõ tình hình hơn.

— Về khoản lái phi cơ, anh đừng ngại. Tôi đã có cả chục ngàn giờ bay chính thức.

— À, té ra anh cũng là phi công như bọn tôi. Tuy vậy anh cũng chưa hội đủ tư cách để lái trực thăng này. Vì nó không giống mọi trực thăng mà là trung điều khiển. Nó là sản phẩm hỗn hợp giữa phi cơ phản lực nhẹ và phi cơ lên thẳng nặng.

Văn Bình nhận thấy chiếc trực thăng đang bay không giống những chiếc quen tên, quen mặt trong kỹ nghệ hàng không. Nó được gắn cánh quạt khổng lồ phía trên, và bốc từ mặt đất lên nhẹ nhàng và gọn ghẽ như trực thăng, song khi đạt

được độ cao cần thiết nó lại xếp cánh quạt và xòe hai cánh tam giác ra.

Trực thăng từ từ hạ thấp. Văn Bình hỏi gã phi công phụ:

— Các anh bay theo tín hiệu từ dưới đất đánh lên phải không?

Gã phi công gật đầu:

— Phải. Tuy nhiên công việc điều khiển máy bay an toàn là của chúng tôi, anh không chết đau mà sợ. Mỗi người một nhiệm vụ, xin ông đừng xia vào địa bàn hoạt động của chúng tôi.

Giọng hẳn có vẻ gay gắt. Vichky vội dãn xếp:

— Thôi, tôi can hai anh. Anh nói đúng, mỗi người có một nhiệm vụ. Nhưng chúng ta là đồng nghiệp, tôi thiết tưởng câu nói của anh bạn Văn Bình không lấy gì là quá đáng.

Gã phi công phụ nín lặng song hẳn vẫn chần ngang lối đi vào ca-bin phi hành, Văn Bình có thể quạt hẳn ngã gục bằng atemi không hiểu sao chàng lại nhân nhượng. Vì chàng có linh tính là một chuyện quan trọng — còn quan trọng gấp trăm lần tác phong đáng ghét của gã phi công phụ C.I.A. — sắp xảy ra, và chàng cần dành dùm sinh lực để có thể đối phó hữu hiệu vào phút chót.

Trực thăng cứ hạ thấp, hạ thấp mãi, Thoạt

dần, nó hạ từ từ nhưng dần dà nó thoát xuống mạnh mẽ : động cơ đang nổ rộn bỗng nó sắc sủa rồi calm lặng.

Vichky lớn tiếng :

— Cái gì vậy ?

Gã phi công trưởng cũng lớn tiếng đáp, qua hơi gió thổi vù vù :

— Hồng mây.

Trực thăng lạng sang tả, sang hữu, bập bênh như con thuyền nan trên biển sóng dữ. Đột nhiên Văn Bình nhìn thấy cánh vật bên dưới. Đó không phải là núi đồi trùng điệp của vùng biên giới. Cũng không phải là những thửa ruộng khô cằn và những đồn điền trồng cà-phê và mía của vùng nội địa, gần thủ đô Quitô.

Mà là biển rộng trắng xóa một màu.

Vichky kêu thất thanh :

— Biển, biển, trời ơi, làm ăn nổi gì mà phi cơ lại bay lạc ra biển ?

Phi công trưởng vẫn dẫn mình trên ghế, vận dụng kinh nghiệm bản thân và sự chính xác của máy móc để giữ cho trực thăng khỏi mất thăng bằng và đáp xuống. Chắc phi cơ đã rời đất liền từ lâu vì Văn Bình đã phóng tầm mắt từ phía mà không trong thấy bờ biển đâu cả.

Buru ngã vấp mặt xuống sàn trực thăng và lồm cồm tỉnh dậy. Hẳn là hện thân của sự xui xẻo, hễ nơi nào có tai nạn là có hắn. Trực thăng nghiêng hẳn sang bên. Rita phải dựa vai vào Văn Bình để khỏi tuột trong khi Côcô mồm môi, hai tay bấu chặt lấy thân ghế sắt. Rita thở hồn hèn hỏi viên phi công phụ :

— Tại sao các ông không đánh điện xin cấp cứu ?
Phi công phụ đáp :

— Rồi.

— Có lẽ ông lầm. Tôi chưa nghe thấy.

— Đó là nhiệm vụ của chúng tôi, không can dự đến cô.

— Nhưng lại can dự đến tính mạng của tôi và của mọi người trên phi cơ. Tôi đã học qua lớp vô tuyến điện phi hành. Nếu ông cho phép, tôi sẽ sẵn sàng giúp.

— Yêu cầu cô ngồi yên.

— Tôi không thể ngồi yên chờ chết. Hành động của các ông thật ám muội. Các ông có đúng là nhân viên Trung ương Tình báo Mỹ không, hay là...

Gã phi công phụ xắn đến sát giữa mặt Rita. Bàn tay ketchup của hắn in đỏ trên má trái mồm mĩm của nàng. Nàng động đầu vào vách trực thăng. Cùng lúc ấy, sàn phi cơ nghiêng 45 độ, chốt cửa được

Văn Bình mở hờ từ nãy, cánh cửa bật ra ngoài, gió thổi vào ào ào. Văn Bình thuận tay kéo tay viên phi công phụ làm hẳn mắt tròn nhào qua khung cửa trống. Văn Bình xử dụng đòn chết nhậm lệ đến nội viên phi công phụ lao đầu ra ngoài không khi Vichky ở đời nhìn thấy. Hẳn thét một tiếng kinh hoàng :

— Chết

Tiếng thét ngán của hắn đã bị tiếng máy và tiếng gió khóa lấp. Văn Bình ngáng chân làm chướng ngại vật vì suýt nữa Còcò bị nạn. Nàng vượt tay khỏi thân -hế cuộn tròn trên sàn, chỉ cách khung cửa hãi hùng trong gang tấc.

Nàng om cứng lấy chân Văn Bình. Trục thẳng bắt đầu lấy lại được quân binh. Màn sương giãn rộng ra, để lộ mặt biển sóng vỗ rập rình, trong giây lát trục thẳng bay là là sát mặt nước, bọt trắng tị tị bắn lên làm Văn Bình bông da thịt, như thể ngồi bên chảo mỡ sôi sùng sục. Tuy nhiên, phi công không đáp thẳng xuống mặt biển. Vì ngay trước mặt, một giềo đất nhỏ vừa hiện ra. Có lẽ đây là một tiểu đảo san-hồ. Loại tiểu đảo san-hồ này mọc lên và lặn xuống hàng năm như trò quỷ thuật dọc bờ biển tây-bộ Nam-Mỹ.

Tiểu đảo san-hồ chỉ rộng bằng sân chơi của

một trường tiểu học, mặt đất gập ghềnh, lồi lõm một màu xám ảm đạm, trông như nền đất trên nguyệt cầu. Văn Bình định nhìn trục thẳng chỉ rung chuyển mạnh trong khoảnh khắc rồi đậu lại trên mặt san-hồ cứng như xi-măng phi đạo; trái lại, chàng nghe «bup» một tiếng lớn. Nền đất không cứng mà là mềm nhũn. Trong phút bối rối, phi công đã hạ xuống bãi lầy, bùn ngập lút bánh xe.

Không riêng Văn Bình, mọi người đều tái mặt. Phi công lao đảo đứng dậy trên ghế. Miệng hắn lầm bầm :

— Bùn... bùn... cần thận kéo trục thẳng sụt xuống thì bị chôn sống hết.

Văn Bình từng bị mắc kẹt trong bùn nên đoán biết được những nguy hiểm đang chờ đợi. Cách đây không lâu, chàng bị lạc trong rừng lim gần biên giới Lào-Điện, đột nhiên hai chân đang bước đều bị chôn cứng trong bùn; may thay đó là bùn do mùn lá thối niên gây ra, và may thay trong tầm tay chàng có hàng hà sa số rễ lim dai bền nên chàng thoát chết. Nếu không nắm được rễ cây, chàng cũng khó thể bỏ mạng, vì ngay từ thế chiến thứ hai, hoạt động tại Âu Châu trong hàng ngũ O. S. S. chàng đã học qua phương pháp chống kẹt bùn tại trường đào tạo biệt kích điệp báo.

Vichky nói với Văn Bình, giọng mỉa mai :

— Anh tính sao ?

Văn Bình nhìn ra ngoài. Một bùn sấp mếp mé McGrông cửa trục thẳng. Cho dầu người trong trục nín thở, ngồi như phỗng đá, sức nặng của trục thẳng vẫn làm lớp bùn dâng lên, và chẳng bao lâu nữa bùn sẽ tràn vào, toàn thể sẽ chết ngộp. Giá phi công sáng suốt, bình tĩnh và tinh mắt, hẳn đã lái trục sang bên phải và trục thẳng đã hạ xuống nền san-hồ. Vững bùn rộng bằng cái ao nhỏ, trục thẳng rớt tòm giữa ao, cách bờ chừng 5,6 mét. 5,6 mét không lấy gì làm xa, nhưng vượt qua bằng chân không phải dễ.

Trừ phi ...

Phi công quay lại hỏi Vichky :

— Đến bờ chỉ 6 mét là cùng. Tôi có thể nhảy xa được gần 6 mét. Nhưng phải có bàn đạp lấy trớn. Nếu nhún mạnh thì trục thẳng lún xuống mất. Anh có thể nhảy qua nổi không ?

Vichky lắc đầu, ngao ngán :

— Anh nhỏ bé hơn tôi còn không vượt được, phương chi tôi lại béo thũ lu... Cho dầu tôi thoát lên bờ thì mình tôi an toàn, mọi người sẽ chết..

Hắn ngo Văn Bình bằng cặp mắt khao khát :

— Tôi tin là anh có thể cứu chúng tôi.

Văn Bình chưa kịp đáp thì Buru đã buồng ra một tiếng chửi đồng loạt. Miệng hắn đỏe như miệng rắn hỏa, há ra là nỗi bực, bất kể người nghe là ai. Tuy nhiên, hắn chửi đồng không phải để biểu lộ sự tức bực. Hắn chửi đồng để báo tin những giọt bùn đen ngòm đầu tiên đã chui qua kẽ hở vào phi cơ. Trục thẳng đáp xuống nghiêng, phía dưới mấp mé mặt bùn trong khi ca-bin phi hành còn cách xa gần hai mét.

Văn Bình nhún vai đeo cuộn dây thừng ni-lông. đoạn nhẹ nhàng men lên nắp ca-bin phi hành. Vichky hỏi :

— Liệu anh nhảy qua được vũng bùn không ?

Văn Bình đáp :

— Có thể. Trên bờ không có thân cây hoặc tảng đá lớn nào cả nên tôi dự định nắm một đầu dây, đầu kia buộc chặt vào nóc trục thẳng. Sau đó, từng người một sẽ lần lượt bám đường dây đi từ trục thẳng lên bờ. Chúng ta không cần hấp tấp vì theo tôi ước đoán, phải từ 15 phút đến nửa giờ nữa, trục thẳng mới lún hết xuống bùn được.

Buru reo lên, giọng khoái trá :

— Đứng lăm, đứng lăm.

Song chỉ nửa phút sau hắn đã xi mặt :

— Anh giữ một đầu dây e không xong. Số

nặng sẽ làm anh toét các ngón tay, rồi anh phải buông ra. Thú thật với anh, tôi không muốn là người bị rớt xuống bùn.

Văn Bình cười :

— Yên tâm. Anh sẽ được cứu trước tiên.

Văn phi công hỏi :

— Còn hai cô này ? Không lẽ anh Buru là đàn ông khỏe mạnh mà lên bờ trước hai người đàn bà yếu đuối ?

Cô cô xen vào bằng tiếng thổ dái buồn bã :

— Các ông lên bờ trước thì hơn. Vì không hiểu cô Rita nghĩ sao, riêng tôi, tôi không thể chèo tay trên dây thừng từ đây sang bờ được.

Lời nói của Cô cô làm Văn Bình toát mồ hôi. Nàng nài nỉ rất đáng. Muốn đi đây từ trực thăng lên bờ phải là lực sĩ được tập luyện, với cánh tay và cẳng dẻo dai. Vì hai chèo chèo với trên không, chỉ có thể xe dịch bằng hai tay. Nhưng Văn Bình không dám trì hoãn thêm nữa. Chàng hy vọng ba người đàn ông ra khỏi trực thăng sẽ làm sức nặng giảm bớt, và trong khi đó chàng sẽ tìm cách cứu thoát Cô cô và Rita. Chàng bèn nhún vai, vẻ mặt vui vẻ :

— Không sao. Tôi đã có kế hoạch.

Tuy chàng hết sức rón rén, sàn phi cơ cũng

trông tránh. Trong loáng mắt chàng đã trèo lên nóc. Rita và Cô cô đều nhìn theo chàng, dường như cả hai muốn nói thầm với chàng bằng mắt những nỗi u ám giấu dưới đáy lòng.

Bầu trời bắt đầu quang đãng. Sương mù tan nhiều nên vòm trời trở nên cao hơn, tròn hơn và rộng hơn, chân trời dòng vàng rộm ánh nắng. Mặt biển trắng xóa một màu ; từ phía toàn nước là nước, chỉ trông cảnh trời nước bao la Văn Bình cũng hoảng kinh.

Trên tiểu đảo san-hô không có bóng cây, đến cả những cây kê lùn hoặc bụi rong cũng không thấy. Mặt đất gồm toàn sỏi trắng xám lổn nhổn. Khi sóng biển nỉng theo gió vỗ vào bờ đảo, Văn Bình thấy cả giềo đất san-hô rung rã rung rinh, như sắp sửa sụp xuống.

Khoảng cách từ nóc trực thăng đến bờ ao bùn không lấy gì làm xa nếu chàng được phép đạp chân thật mạnh lấy trớn nhảy lên thì phép phi thân sẽ giúp chàng bay bổng nhẹ nhàng. Nhưng nếu chàng đạp chân thật mạnh vào mái trực thăng, bùn sẽ tràn vào xối xả. Chàng bèn nin thở cho thân thể nhẹ đi, đoạn áp dụng lối tấn «tiền cung hậu tiễn» trong Thạch đầu quyền, chân trước hơi cong, chân sau ruỗi thẳng. Phép tấn này hòa hợp với phép

Vấn chân khi sẽ có thể đưa chàng sang bên kia bờ.

Chàng cứ nin thở, rồi hít hơi đầy ngực, thở thán khi ra, rồi tiếp tục nin thở, cứ xen kẽ ba động tác nhịp nhàng này một hồi lâu. Nhiệt lượng toàn thân chạy rồn rập từ thượng bộ xuống hạ bộ, tập trung vào bắp đùi và bàn chân. Như động cơ phản lực của hỏa tiễn được đốt cháy, dây hỏa tiễn lên không gian, nhiệt lượng tập trung theo phép phi thân đã tạo trớn cho hai chân của Văn Bình mặc dầu chàng vẫn đứng nguyên vị trên trần trực thăng.

Vút một tiếng nhẹ như tiếng gió thổi, Văn Bình đã cất mình khỏi nóc trực thăng, bay lướt qua vũng bùn đen ngòm và hạ xuống nhẹ nhàng trên bờ ao sau-bó. Chàng lăn tròn một vòng trước khi đứng dậy. Nét mặt không hề biến đổi, chàng tháo cuộn dây đeo trên vai ra, cột lại thanh dây lát-sô của giới cao-bồi giữ bờ rừng tây-bộ Mỹ châu, quay thử nhiều vòng, rồi quăng mạnh về phía trực thăng. Sợi dây như được thoa chất nhờn dính, ngay trong phút đầu đã quấn chặt lấy trực cánh quạt. Vichky ló cổ ra khỏi ca-bin phi hành, dùng dao cắt đứt sợi dây, buộc thành nhiều vòng nhăng nhịt quanh thân ghế trực thăng.

Văn Bình giật kéo để thử mực độ kiên cố trước

thả cất tiếng gọi lớn :

— Buru, anh khánh thành cầu nối đi ?

Buru bò ra ngoài, hai tay chụp lấy sợi dây từ từ tuột xuống. Nóc phi cơ cao hơn bờ, sợi dây lại được kéo thật căng Buru di chuyển nhẹ nhõm và dễ dàng hơn sự dự tính của Văn Bình. Trong vòng nửa phút đồng hồ hắn đã đặt được chân lên nền đất san-hồ. Hắn trút ra tiếng thở phào khoan khoái.

Tiếp theo đến viên phi công. Vichky tuột dây sau cùng. Thân thể hắn nặng nề song hắn chuyển tay gọn gàng như con mèo làm xiếc. Văn Bình trao đầu dây cho Vichky rồi nói :

— Giờ đây, tôi quay lại trực thăng để cứu hai cô gái. Phiên anh cầm chặt đầu dây.

Vichky hỏi, giọng sừng sốt :

— Anh hãy từng người một ư ?

Chàng đáp :

— Phải. Vì tôi đã nghĩ kỹ, không có lối thoát thân nào khác. Từ này đến giờ, trực thăng đã lún xuống thêm, nhưng cũng phải gần một mét nữa mới ngập được đến nóc, trong thời gian này tôi hy vọng đưa hai cô gái ra khỏi.

Đứt lời, chàng nắm dây thừng thoăn thoắt leo ngược lên trực thăng. Cócô và Rita đều chờ sẵn trên mai, thời tiết bình thường mà cả hai đều run cầm.

cấp. Họ run vì sợ hơn là vì lạnh. Một cuộc giằng xé diễn ra trong lòng tâm chàng. Giữa Rita và Cócô, chàng sẽ cứu ai trước? Chàng chia tay cho Rita nắm vì nhận thấy nàng còn mệt mỏi. Chàng nói với Cócô :

— Cô chịu khó đợi vài ba phút. Rita phải sang bờ trước vì sức lực quá suy yếu.

Cócô đáp :

— Ông nói đúng. Rita cần được đưa sang bờ trước em. Nàng đáng sống hơn em nhiều.

Văn Bình lặng thinh. Rita rút tay lại :

— Thôi, anh hãy đưa Cócô sang trước. Nàng đáng sống hơn em nhiều.

Cả hai đều nhường cho nhau sang trước. Đứng ra, người nào cũng muốn sang trước, sự nhường nhịn chỉ là một hình thức của sự tranh giành và giận lẫy. Văn Bình đành hăm dọa :

— Trục thừng sập ngập bùn, và chúng ta sẽ bị chết ngạt, tôi không thể nan thêm lại đây nữa... Yêu cầu hai cô quyết định ngay. Tôi vẫn giữ ý kiến hồi nãy, Rita còn mệt mỏi nên cần được cứu trước.

Cócô trả lời :

— Anh nói rất đúng, Rita không những đáng cứu mà còn đáng yêu hơn nữa.

Rita cũng chanh chua không kém :

NGƯỜI ĐẸP QUI-TÔ

— Cô nói sai. Cô đẹp hơn tôi, cô dễ thương hơn tôi nên cô đáng được hưởng quyền ưu tiên.

Văn Bình đánh gờ hai cánh tay lên trời, ra giằng tuyệt vọng :

— Mời hai cô nhón xuống chân, mực bùn đang dâng lên, chẳng bao lâu nữa sẽ tràn qua óc, khi ấy tôi có ba đầu sáu tay cũng không thể tiếp cứu, không khéo tôi sẽ bỏ mạng luôn tại đây với các cô. Tôi kêu gọi sự thông cảm của hai cô. Nào, ai muốn sang trước thì chia tay cho tôi nắm.

Chàng định nhìn Cócô sẽ chia tay trước vì nàng ghen hơn Rita một bậc. Cách xử sự của Rita có vẻ quý phái hơn nhiều. Chàng chưa biết rõ đời sống thật của hai người, nhưng căn cứ vào ngôn ngữ và cử chỉ chàng cảm thấy Rita là cô gái có học, còn Cócô dường như dạn dầy và lọc lõi sau nhiều năm lăn lộn.

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt làm chàng sửng sốt. Dĩ nhiên Cócô chia tay. Song nàng chỉ chia tay sau Rita. Kết quả là cả hai cô gái cùng chia tay, đòi Văn Bình đưa sang bên kia bờ. Mọi việc đều quay lại khởi điểm, chàng phải tự lấy quyết định thật nhanh chóng vì mực bùn không chờ đợi chàng lâu nữa.

Chàng bèn phóng ra hai atêmi. Cả hai Rita

Hai cô gái lặn xuống vào má huyết trên đầu cô gái trước tiên, may tích-tắc đấm 50 sáu Rita mới chịu bất tỉnh. Rita ngã chận lên lưng Cócô, Văn Bình xuất chiêu nhanh như điện xẹt nên hai cô gái bị mê man mà không có thời giờ tìm hiểu nguyên nhân. Lối xử trí miên cưỡng này sẽ giúp Văn Bình thoát khỏi lưới ghen tuông vô lý của hai cô gái. Sau khi lên bờ, họ sẽ không biết chàng đã cứu ai trước, ai sau, và cả hai đều tin tưởng được chàng gặp ứng nông nhiệt.

Viên phi công và Vichky vẫn chăm chú theo dõi hành động của Văn Bình trong khi Buru quay lưng về phía trục thẳng bị ngập bùn, nhìn nha nhìn ra biển rộng, miệng phì phèo thuốc lá. Hắn có thái độ phớt tỉnh kỳ quặc khiến người có tánh nhàn nhục nhất cũng phải kinh ghét.

Viên phi công hơi cau mày khi thấy Văn Bình vung đòn, đánh mé hai cô gái trên nóc trục thẳng và nhanh nhẹn cặp Rita vào nách, tuột dây sang bờ. Nét mặt của Vichky không thay đổi, tuy nhiên, trong cặp mắt sáng quắc của hắn hiện lên một tia đỏ.

Văn Bình đặt Rita nằm chệch trên nền đất san-hồ rồi quay quá trở lại trục thẳng. Suốt nửa Cócô sợi xuống bùn. Trong cơn mê, nàng quấy mình,

hai thân hướng thẳng vào không không, chỉ còn một phần mười giây đồng hồ mất thế thăng bằng là nàng bật khỏi nóc trục thẳng.

Bùn đã mấp mé cửa ca-bin phi hành. Văn Bình xốc Cócô lên vai. Chàng tuột được nửa đường thì Cócô tỉnh dậy. Chàng đã tỉnh sai sức chịu đựng của nàng. Chàng không ngờ Cócô được luyện tập ngoài công, khiến lớp da của nàng dày hơn lớp da người thường; do đó chàng trừ liệu cho nàng ngắt 10 phút thì nàng chỉ ngắt trong 5 phút. Con người tinh con mẹ đột nhiên nặng hơn, Cócô lại vùng vẫy nên sức nặng đeo lấy sợi dây ni-lông được gia tăng gấp bội. Văn Bình vội co chân để khỏi vướng bùn. Đứng trên bờ, viên phi công nhìn thấy mối nguy trước tiên. Hắn giăng đầu dây ni-lông trong tay Vichky và nâng lên cao, đặt vào xương vai hắn.

Hắn phải là lực sĩ có sức khỏe phi thường mới gánh đỡ được hai khối xương thịt của Văn Bình và Cócô mà vai không gãy lìa. Vichky ghi một bên vai để chia xẻ gánh nặng với hắn. Trông nháy mắt, Văn Bình thoát hiểm. Nhưng vì hai đầu dây trở nên cao bằng nhau nên Văn Bình không thể tiếp tục tuột xuống bờ như trước được nữa. Chàng bèn bấm ngón tay vào yêu-huyệt sau lưng cho Cócô mê man lại rồi quàng ngang quanh cổ để hai tay

chàng được tự do chuyễn trên sợi dây.

Chàng hạ chân xuống bờ và khụy xuống. Chàng xử dụng lối đa sức lực và nguyên khí của cơ thể nên bị mệt nhoài. Vichky đỡ Cócô và giải huyết cho nàng.

Văn Bình gương đứng dậy, miệng nhoẻn cười biểu lộ sự cảm ơn. Thật vậy, nếu viên phi công không tinh mắt và nhanh trí, và nếu hãn non nớt về võ thuật Văn Bình đã phải buông thả Cócô, mặc nàng chìm lìm dưới bùn và chết ngộp. Chàng đeo nàng trên vai thì chàng sẽ chết theo nàng. Cho nên chàng không còn cách nào, ngoài cá ch hy sinh năng để tìm sự sống.

Miệng cười thần thiện của chàng bỗng tắt ngúm.

Vì viên phi công không cười lại. Hãn chăm chăm ngó chàng bằng cặp mắt không thần thiện chút nào.

Kèm với cặp mắt không thần thiện này là một miệng súng lục dữ dằn. Và tiếng quát cộc lốc :

— Tại sao anh hạ thủ bạn tôi ?

VIII

Ngư thuyền của Tử Thần

Bạn tôi là gã phi công phụ mà Văn Bình lừa xô qua khung cửa trống. Có lẽ hãn đã biết nội vụ ngay sau khi trực thăng đáp xuống tiểu đảo san hô. Nếu phi cơ không mắc kẹt trong ao bùn, hãn đã dùng súng uy hiếp chàng từ nãy; Hãn đã dẫn lòng chờ đợi. Hãn đã kiên nhẫn cứu chàng; sau khi chàng an toàn hãn mới quay ra hỏi tội.

Chàng giả vờ bối rối :

— Tôi hạ thủ ai ?

Chàng hy vọng hãn hờ hênh để cướp súng. Song hãn tỏ ra khôn như ranh, chàng toan tiến lên thì hãn đã lùi lại, miệng súng vẫn không rời ngực chàng nửa li :

— Anh đóng trò hơi vụng về. Anh đã thừa cơ cửa mở để hất thẳng bạn thân của tôi xuống biển. Giờ đây, chắc nó đã chết. Tội ác của anh không